

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval

De erfenis van Robar
Deel 1
Het geheim van Causton

De dingen zijn niet altijd wat ze lijken te zijn

Proloog

Buiten waait een gure wind. Samen met mijn kinderen, Sarah en Robert, zit ik in de salon van mijn landhuis. Robert leest een boek en Sarah is bezig met een handwerkje. De open haard brandt en terwijl ik mijn benen naar het vuur strek, denk ik aan mijn man, die een paar weken op zakenreis is. Buiten het knisperen van het haardvuur is het zo stil in de kamer, dat ik even in gedachten verzonken ben. Plots merk ik, dat mijn dochter naast me staat en ook Robert zit me aan te kijken. Ik lach naar hem en wend me tot mijn dochter.

“Ja Sarah, wat is er,” vraag ik

“Mama, waar denkt u aan,” verrast ze me met haar vraag

“Ja mama, je lijkt zo ver weg met je gedachten,” komt Robert er nu ook bij staan.

“Och, ik dacht aan vroeger, toen ik zelf nog een klein meisje was,” zeg ik lachend.

Sarah gaat voor me op de grond zitten.

“Hé mama, vertel eens wat over vroeger,” bedelt ze.

“Ja mama, we weten zo weinig over toen,” voegt Robert eraan toe.

Hij komt voor me staan en gaat met een plof op de grond zitten, terwijl hij kijkt, alsof hij niet van plan is één stap te verzetten, vooraleer hij alles, maar dan ook alles over vroeger weet. Ik moet lachen om het gezicht dat hij trekt.

“Nu kijk je net als papa,” plaag ik hem, maar meteen valt een groot gevoel van heimwee naar mijn man over mij heen.

“Toe mama, we weten zo weinig over vroeger,” valt Sarah hem bij, “kan je ons niet vertellen hoe je papa hebt leren kennen?”

“Nieuwsgierig Aagje,” plaag ik haar.

“Is het zo geheim, dat we het niet mogen weten mama,” vraagt Robert.

Allebei kijken ze me verwachtingsvol aan.

“Papa en ik willen dat verhaal pas vertellen als jullie achttien zijn,” zeg ik aarzelend.

“We zijn geen kleine kinderen meer,” zegt Sarah boos,

“We zijn al zestien jaar,” valt Robert haar verontwaardigd bij.

“Daar heb je gelijk in, Robert,” geef ik onmiddellijk toe, “jullie zijn inderdaad geen kleine kinderen meer. Maar ik kan toch moeilijk mijn belofte aan papa verbreken,”

“Toe nou mama,” smeekt Sarah

“Toch vind ik het vanavond wel een geschikte avond om die geschiedenis aan jullie door te geven,” antwoord ik met een glimlach.

“Hé, ja mama,” vleit Sarah

“We weten zo weinig over die tijd,” dringt Robert aan.

“Vooruit maar,” geef ik me gewonnen, “maar vanaf nu zal ik mezelf Angie noemen. Zoals jullie weten, is dat mijn echte naam.”

Robert en Sarah knikken bevestigend. Ik staar terug in het haardvuur en langzaam keren mijn gedachten weer naar het verleden.

Ik ben twintig jaar. Zo ver moet ik terug gaan om te kunnen begrijpen wat er allemaal gebeurde. Samen met mijn ouders zit ik aan het diner in de keuken van ons huis in Londen. We hebben net gegeten en zijn aan ons dessert bezig. Plots legt papa zijn vork neer en schraapt zijn keel.

“Ahum, ahum.”

Mama en ik voelen dat papa iets belangrijks wil vertellen. Vlug leggen we ook ons bestek neer en we vouwen onze handen in de schoot. Ik kijk naar mama en voel dat er me iets te wachten staat dat mijn leven misschien wel kan veranderen. Maar wat? Dan kijk ik naar papa, die ook al zo vreemd doet. Hij speelt nerveus met het bestek, kucht een paar keer, schraapt dan eens zijn keel, neemt een slokje water en steekt dan eindelijk van wal.

“Angie, je weet dat ik als bankier voor één van de grootste banken in Londen werk,” begint hij voorzichtig

Ik knik bevestigend.

“Wel, de bank had een tijdje geleden al het plan opgevat om in Amerika een filiaal te openen. Ik zal je niet vervelen met de details, maar het blijkt dat het project momenteel nogal moeilijk verloopt. Hoewel er al een kleine bank staat, zijn de mensen niet echt geneigd om er klant te worden. Daarom heeft mijn bank mij gevraagd, om de mensen die daar al zitten, voor een half jaar te ondersteunen. Eerst vond ik het niet eerlijk tegenover jou en mams om weg te gaan, maar mijn baas had gelukkig meer begrip dan ik had durven dromen en mama mag, zo lang ik daar moet zijn, mee op kosten van de zaak.”

Even is het stil in de kamer en ik kijk van papa naar mama. Begrijp ik dat nu goed? Laten ze me alleen achter in Londen om samen gezellig naar Amerika te kunnen gaan? Het lijkt wel alsof papa mijn gedachten kan raden.

“We laten je hier niet alleen Angie. Ik heb naar mijn broer Burton in Causton geschreven. Als je wil mag je dat halve jaar bij hem en tante Margareth verblijven. Je zal het daar vast wel leuk vinden.”

“En waar wonen die,” vraagt Angie, die al opgelucht is, dat ze niet alleen thuis moet blijven.

“In Causton,” herhaalt papa, “een klein dorpje, dat ergens in het Zuid Oosten van Engeland moet liggen, maar niet zo bekend blijkt te zijn.”

“Nochtans moet het een mooie streek zijn, met veel landerijen en siertuinen en zelfs een groot park,” vertelt mama.

“Ze hebben daar ook personeel dat voor hen zorgt en alles onderhoudt,” zegt papa, “bovendien schreef oom Burton me dat je daar kunt leren paardrijden. Je hebt tijdens je verblijf een eigen paard dat je zelf mag uit kiezen.”

“Wat zal je dan als een volleeerde amazone bij ons terug komen,” lacht mama.

Angie ziet het wel zitten, vooral als ze hoort dat haar gouvernante Judy Frickson met haar zal mee reizen.

Er volgen drukke weken. Het dienstmeisje helpt mama de koffers in te pakken. In huis moet er van alles geregeld worden en mama geeft het personeel instructies over wat er allemaal gedaan moet worden, terwijl ze weg zijn. Ook worden er voorbereidingen getroffen voor Angies verblijf in